

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: V. J.,
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje,
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č. j. JMK 93547/2017, sp. zn. S-JMK 51101/2017/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 28. 8. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2017, č. j. JMK 93547/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 30. 1. 2017, č. j. ODSČ-33916/16-125, jímž byl žalobce uznán vinným ze správních deliktů podle § 125f zák. č.

361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též „silniční zákon“, „zákon o silničním provozu“) provozovatele vozidla.

2. Ve svých námitkách předně poukazuje na to, že uložená pokuta je nezákonná, a její výměra nepřezkoumatelná, a to zejména z toho důvodu, že správní orgán při svých úvahách o výměře pokuty zohlednil pouze to, že se jednalo podle jeho názoru o souběh pěti správních deliktů, a zcela tak přehlédl zákonná kritéria dle § 125e odst. 2 silničního zákona. Správní orgán žádným způsobem ani nepopsal svou rozhodovací praxi v obdobných případech.
3. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož není řádně odůvodněno, jakým způsobem bylo provedeno hodnocení důkazů, a jakým způsobem došlo k právnímu posouzení zjištěných skutečností, což dotvrzoval k jednotlivým deliktům. Žalobce rovněž namítá, že nebylo prokázáno, že by stanovená vzdálenost nebyla dodržena, neboť nebylo provedeno žádné měření. Žalobce také namítá, že nebylo prokázáno ani to, že by se v konkrétních případech jednalo o přechod pro chodce (nebylo jako důkaz provedeno opatření obecné povahy). Všem skutkům je podle žalobce společné to, že není zřejmé, jak správní orgán z fotodokumentace dovodil, že k nim došlo na daném místě a čase a s vozidlem žalobce. Stejně tak správní orgán pouze konstatoval, že se jednalo o stání a zastavení, aniž se jakkoliv zabýval definičními znaky těchto pojmů podle § 2 písm. n), o) silničního zákona, nebo aniž by alespoň toto ustanovení zmínil ve svém rozhodnutí. Dále namítl, že správní orgán rovněž při úvahách o materiální stránce správních deliktů pouze paušálně konstatoval, že se v daném případě nevyskytly okolnosti snižující významně škodlivost údajného deliktu, nicméně správní orgán se konkrétními okolnostmi daných případů vůbec nezabýval. Správní orgán také podle žalobce nijak neodůvodnil závěr, že údajné správní delikty jsou projednatelné v blokovém řízení a že údajné porušení pravidel vykazuje znaky přestupku. Případně též neprokázal a neodůvodnil, že žádný z údajných správních deliktů neměl za následek dopravní nehodu. Žalobce rovněž namítá, že obě napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť se zjevně jedná pouze o mechanicky vyplněné šablony, a nikoliv o výsledek myšlenkové činnosti.
4. Následně žalobce brojil proti vadám výroku a namítl, že výrok rozhodnutí prvního stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, zejm. ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona. Dále žalobce namítá, že ve výroku je toliko odkaz na § 10 silničního zákona, přitom toto ustanovení obsahuje pět odstavců, kdy každý obsahuje velmi rozdílné povinnosti. Rovněž namítá, že popis skutku ve výroku neumožňuje subsumpci, neboť skutek je popsán zcela nedostatečně. Obdobně uvedl, že z výroku nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv. Není podle něj z výroku zřejmé ani to, kdy a kde mělo k údajným správním deliktům dojít, neboť z výroku vyplývá toliko údaj o čase a místě, kde a kdy se Městská policie Brno o spáchání údajných správních deliktů dozvěděla. Žalobce dále namítá, že ve výroku absduje též odkaz na § 125g odst. 3 silničního zákona, ačkoliv podle tohoto ustanovení byla ukládána společná pokuta. Nelze však přehlédnout, že z rozhodnutí jako celku nelze nijak dovodit, že by bylo vedeno společné řízení a že by byla ukládána společná pokuta, což žalobce rovněž považuje za vadu. Namítá také nepřesně stanovené místo skutku III., IV. a V.

5. Poukázal na to, že nedostatky skutkové a právní kvalifikace, kterými trpí výrok, trpělo i oznámení o zahájení řízení.
6. Žalobce rovněž namítá, že správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit na účet správního orgánu.
7. Žalobce rovněž namítal, že místo přestupku je ve výroku III. a IV. specifikováno nedostatečně, neboť na základě jeho popisu nelze učinit jednoznačný závěr, že by vozidlo žalobce zastavilo skutečně v místě, kde by se jednalo o chodník, resp. o místo, kde by platila značka č. B 28.
8. Po této skupině námitek poukázal na to, že správní orgán postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 silničního zákona, neboť nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, a za tyto v rozporu s § 125g odst. 3 téhož zákona neuložil společnou pokutu, při které by zohlednil absorpční zásadu. Ostatně porušení § 125g odst. 3 silničního zákona dokládá též žaloba podaná ke zdejšímu soudu dne 22. 8. 2017.
9. Žalobce rovněž namítá, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť správní orgán na jednu stranu uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného v době spáchání údajného správního deliktu, nicméně současně uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného do 19. 2. 2016. K tomu žalobce namítá, že ke spáchání správního deliktu mělo dojít ode dne 20. 3. do 24. 11. 2015. Z odůvodnění lze dovodit, že správní orgán rozhodoval na základě znění silničního zákona ve znění novely č. 268/2015 Sb., současně však správní orgán v odůvodnění uvádí, že novější právní úpravu na případ žalobce neaplikoval.
10. Samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je podle žalobce v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
11. Následně tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti namítl, že údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporušit právní normy dodrží.
12. Žalobce závěrem namítl, že podle jeho názoru byly „správní delikty“ I., II., IV. a V. ve skutečnosti pouze případně dílčími útoky, které tvoří v souhrnu jeden pokračující správní delikt, neboť je zjevně vedl jednotný záměr (potřeba zaparkovat na určitou dobu), spojovala je blízká souvislost časová (došlo k nim v rámci dvou měsíců) i místní (pokaždé ve stejné obci, několikrát dokonce i na stejné ulici), mělo se jednat o porušení totožného pravidla provozu, došlo k němu stejným vozidlem.
13. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 4. 10. 2017 poté, co se vyjádřil k jednotlivým námitkám, navrhl zamítnutí žaloby s tím, že napadené rozhodnutí považuje za správné a

odůvodněné a námitky žalobce za nedůvodné. Odůvodnění pokuty považoval za dostatečné a spekulace ohledně fotodokumentace za účelové. Ze spisového materiálu podle něj vyplývá, že k nehodě nedošlo. Odmítl názor, že rozhodnutí jsou mechanicky vyplňované šablony. Ve výroku rozhodnutí jsou podle žalovaného uvedeny všechny náležitosti. Odvolání podal žalobce blanketní.

14. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl po nařízeném soudním jednání.

Pokuta

15. V první námitce brojil žalobce proti uložené pokutě, a to zejména z toho důvodu, že správní orgán při svých úvahách o výměře pokuty zohlednil pouze to, že se jednalo podle jeho názoru o souběh pěti správních deliktů, a zcela tak přehlédl zákonná kritéria dle § 125e odst. 2 silničního zákona.
16. Podle ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 19. 2. 2016, podle kterého rozhodoval o sankci správní orgán prvního stupně, platilo, že při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán (pro fyzické osoby ve spojení s ustanovení § 125e odst. 5 věta za středníkem).
17. Ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu obsahuje jednak základní pravidlo, že správní orgán musí přihlédnout k závažnosti deliktu a následně dále demonstrativní výčet kritérií, ke kterým může (ne nutně musí) správní orgán přihlédnout.
18. Správní orgán prvního stupně jasně uvedl, že při konkretizování sankce správní orgán přihlédl k závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán. Zabýval se podstatou deliktu provozovatele vozidla a principem proporcionality sankce provozovatele a možné sankce řidiče. Zabýval se tím, zda provozovatel měl možnost vyhnout se postihu a zda tuto možnost využil. Konstatoval, že existence (škodlivého) následku je vyloučena podmínkou nástupu odpovědnosti za správní delikt dle ustanovení § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu a zohlednil četnost porušení § 10 zákona č. 361/2000 Sb.
19. Soud má tak za to, že správní orgán zohlednil relevantní skutečnosti, neboť v případě správního deliktu provozovatele vozidla nenese provozovatel odpovědnost za přestupkové jednání řidiče, ale pouze za nedostatečně vigilantní plnění svých zákonných povinností souvisejících s výkonem jeho vlastnického práva, nelze k některým uvedeným zákonným kritériím přihlížet z podstaty věci.
20. Podle názoru soudu správní orgán prvního stupně správně zhodnotil jako podstatnou přitěžující skutečnost zvyšující uloženou sankci právě opakované porušování povinností provozovatele vozidla, neboť tato skutečnost jasně svědčí o vztahu žalobce k plnění svých

právních povinností, resp. o způsobu jeho péče o vlastní majetek. Opakované páčání deliktního jednání soud považuje za důvod pro uložení sankce v horní polovině sazby i v její maximální výši.

21. Závěrem soud poukazuje na to, že správnímu orgánu je při ukládání sankce svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, „[u]kládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [...] Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jedině tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takřikajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“ (pozn. podtržení doplněno zdejší soudem). Obdobné závěry vyslovil Nejvyšší správní soud také ve svém rozsudku ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 214/2016-33.
22. Část námítky ohledně předchozí rozhodovací praxe správního orgánu prvního stupně soud považuje taktéž za nedůvodnou. Žalobce má bezpochyby pravdu v tom, že správní orgány mají rozhodovat v obdobných případech shodně, nicméně popis předcházející praxe je jistě možný v případech, ve kterých správní orgán o typových podstatách rozhoduje v omezeném počtu případů, navíc v širokém rozpětí pokut (typicky např. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže). Avšak v případě správního orgánu prvního stupně, který rozhoduje v tisících obdobných případů navíc s úzce limitovaným rozmezím pokut v řádech několika málo tisícikorun, považuje soud požadavek na odůvodňování předchozí praxe jako nadbytečné, neboť odlišnosti jednotlivých případů se pohybují maximálně v řádech stokorun, a to při zohlednění individuálních otázek jednotlivých případů. Zohledňování předchozí praxe však může mít bezpochyby místo u přestupků v dopravě se zákazem řízení a pokutou v řádech desetitisíců korun.
23. Vzhledem k tomu, že v odůvodnění výše uložené sankce v prvostupňovém rozhodnutí, potažmo v napadeném rozhodnutí je dostatečně popsáno, jakými úvahami správní orgány ke svým závěrům dospěly, a vzhledem k tomu, že provedeným postupem nebylo vybočeno ze zákonem stanoveného rámce, nedošlo jím k porušení zákonem stanovených povinností, nevykazuje žádný excés ani prvky svévole, zdejší soud shledává uloženou sankci úměrnou, nevymykající se okolnostem případu, a tudíž souladnou se zákonem.

Nedostatek důvodů a skutkových zjištění

24. Žalobce dále brojil proti nedostatkům přezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž po obecném úvodu uvedl argumentaci k jednotlivým skutkům. Podle názoru soudu je nedůvodné tvrzení, že toto rozhodnutí není řádně odůvodněno, ani to, že z něj nevyplývá, jakým způsobem bylo provedeno hodnocení důkazů, a jakým způsobem došlo k právnímu posouzení zjištěných skutečností. Naopak je z něj zřejmé, jak správní orgán dovodil, že z fotodokumentace vyplývá porušení jednotlivých pravidel provozu. Dále se soud bude zabývat jednotlivými skutky.

a. Skutek I.

25. Podle žalobce z odůvodnění není zřejmé, jak z fotodokumentace vyplývá, že vzdálenost mezi vozidlem a přechodem pro chodce činila 1,726 m.
26. V případě skutku I. je součástí správního spisu fotodokumentace, která byla v řízení před správním orgánem provedena jako důkaz. V rámci fotodokumentace jsou zařazeny fotografie zachycující předeek vozidla před přechodem pro chodce, fotografie zachycující měřicí přístroj na hraně přechodu pro chodce a jeho display se změřenou vzdáleností, přičemž všechny fotografie spojuje blízká časová souvislost. Jestliže správní orgán uvedl, že z fotodokumentace vyplývá, že byla od přechodu k vozu změřena vzdálenost 1,726 m, tak to odpovídá obsahu správního spisu i provedenímu dokazování. Uvedená námitka není důvodná a směřuje pouze k formalistickému přepisování obsahu fotografií, jejichž provedení jako důkazu se mohl žalobce i jeho právní zástupce ve správním řízení zúčastnit.

b. Skutek II.

27. Podle žalobce při odhadu vzdálenosti správní orgán vycházel z nepřezkoumatelného závěru o vzdálenosti vozidla od přechodu pro chodce ohledně skutku I.
28. V případě skutku II. se dle obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i obsahu správního spisu jedná o porušení téže právní povinnosti na tomtéž místě jako v případě skutku I. Opět jsou podkladem pro dokazování mj. fotografie zachycující předeek vozidla i celé vozidlo těsně před hranicí přechodu pro chodce.
29. Jestliže správní orgán prvního stupně při hodnocení fotodokumentace druhého skutku dospěl k závěru, že vozidlo stojí blíže k přechodu pro chodce, než v případě skutku I., je zjevné, že k tomuto závěru dospěl porovnáním fotodokumentace obou skutků.
30. S ohledem na obsah správního spisu musí dát soud správnímu orgánu za pravdu, neboť jasným určujícím bodem vzdálenosti je bílá čára před přechodem pro chodce. V případě prvního skutku stojí vozidlo za ní, v případě skutku II. na ní, resp. předeek vozidla ji přesahuje. Je proto jasným a logickým závěrem, že vozidlo stojí k přechodu pro chodce ve vzdálenosti ještě kratší než v případě skutku I.

c. Skutek III.

31. Podle žalobce z odůvodnění není zřejmé, co správní orgán považuje za hranice křižovatky (správní orgán by proto měl toto ustanovení v rozhodnutí uvést a popsat, co jsou to podle zákona hranice křižovatky, a kde se tyto vyskytují v daném případě).
32. V případě skutku III. je taktéž součástí spisu fotodokumentace, která byla provedena jako důkaz ve správním řízení. Z ní jasně vyplývá, kde bylo vozidlo žalobce odstaveno. Z fotodokumentace je zřejmý roh sousedící budovy a je z ní zřejmé i zakřivení obrubníku kopírující roh budovy.
33. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí fotodokumentaci zhodnotil, že vozidlo zadními koly stojí na hranici křižovatky. Není důvodný požadavek žalobce na to, aby správní orgán definoval, co považuje za hranici křižovatky, neboť tuto definici jasně stanovuje zákon o silničním provozu v ustanovení § 2 odst. x) tak že *hranice křižovatky* je místo vyznačené vodorovnou dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá se symbolem Dej přednost v jízdě!" nebo "Příčná čára souvislá s nápisem STOP"; kde taková dopravní značka není, *tvorí hranici křižovatky kolmice k ose vozovky v místě, kde pro křižovatku začíná zakřivení okraje vozovky* a je na správním orgánu posouzení, zda je z provedeného dokazování zřejmé, kde je vozidlo odstaveno.
34. Z fotodokumentace je patrné, že vozidlo žalobce je odstaveno za hranicí zakřivení okraje vozovky, tedy je zřejmé, že vozidlo parkuje za hranicí křižovatky.

d. Skutek IV. a V.

35. Podle žalobce správní orgán pouze uvedl, že z fotodokumentace je „*zcela zřejmé, že zákonem stanovená vzdálenost dodržena nebyla.*“ a takové hodnocení důkazů není dostatečné. Žalobce rovněž namítá, že nebylo prokázáno, že by stanovená vzdálenost nebyla dodržena, neboť nebylo provedeno žádné měření.
36. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že v případě skutků IV. a V. nevyplývá ze spisu, že by městská policie provedla měření vzdálenosti od přechodu pro chodce.
37. Podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu nesmí řidič zastavit a stát *na přechodu* pro chodce nebo na přejezdu pro cyklisty *a ve vzdálenosti kratší než 5 m před nimi.*
38. V případě skutku IV. i V. je součástí spisu fotodokumentace a v případě obou přestupkových jednání je součástí fotodokumentace celkový snímek zachycující celé vozidlo, přechod pro chodce i vzdálenost mezi přední částí vozidla a přechodem pro chodce.
39. Soud se ztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, že je z fotodokumentace zcela zřejmé, že vozidlo žalobce nemohlo stát ve vzdálenosti požadované zákonem. Bezpochyby je základem určení vzdálenosti dvou objektů (přechodu pro chodce a vozidla) je provedení měření měřidlem. Nicméně pro posouzení toho, zda došlo k porušení povinnosti dle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, není podstatná přesná vzdálenost od přechodu pro chodce, ale to, zda vozidlo stálo ve vzdálenosti kratší než 5 m od přechodu. K určení nedodržení vzdálenosti tak může dojít, podle názoru zdejšího

soudu, i jinak, než měřením měřidlem, pokud je porušení této povinnosti zcela zjevné, tj. již z fotodokumentace musí být objektivně patrné, že vzdálenost nebyla dodržena.

40. Z obsahu nyní posuzované fotodokumentace je jasné zřejmé, že vzdálenost mezi přechodem pro chodce a přední částí vozu je vzdálenost menší než délka celého vozu, tedy zjevně menší než 5 m. Za této důkazní situace je závěr správního orgánu prvního stupně zcela v souladu se zjištěným skutkovým stavem a hodnocení důkazů je zcela dostatečné.
41. Žalobce taktéž namítal, že nebylo prokázáno ani to, že by se jednalo o přechod pro chodce (nebylo jako důkaz provedeno opatření obecné povahy). Z fotodokumentace je patrné, že v případě přechodů pro chodce, bylo vozidlo odstaveno u dopravní značky č. V07. Žalobce ve správním řízení nikdy nezpochybňoval to, že se dopravní značka v místě nenacházela, případně, že by nebyla umístěna příslušným opatřením obecné povahy. Správní orgán prvního stupně neměl žádný důvod pochybovat o umístění a existenci dopravní značky a tudíž ani se v odůvodnění zabývat existencí opatření obecné povahy, kterým byla značka umístěna.
42. Všem skutkům je podle žalobce společné to, že není zřejmé, jak správní orgán z fotodokumentace dovodil, že k nim došlo na daném místě a čase a s vozidlem žalobce. Stejně tak správní orgán pouze konstatoval, že se jednalo o stání a zastavení, aniž se jakkoliv zabýval definičními znaky těchto pojmů podle § 2 písm. n), o) silničního zákona, nebo aniž by alespoň toto ustanovení zmínil ve svém rozhodnutí. (Řidič žalobcova vozidla, který měl vozidlo od žalobce dlouhodobě zapůjčeno, přitom tomuto tvrdí, že na daných místech pokaždé pouze zastavil, neboť s vozidlem doručoval jako kurýr zásilky.)
43. Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasné vyplývá, že se v případě všech pěti přestupkových jednání jedná o porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 zákona o silničním provozu [čtyřikrát porušení ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) a jedenkrát porušení ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu].
44. Návětí ustanovení § 27 odst. 1 zákona o silničním provozu zní: „*Řidič nesmí zastavit a stát*“ a řidič proto podle tohoto ustanovení nesmí ani zastavit ani stát v místech následně vymezených v bodech a) až s) tohoto ustanovení. Oproti tomu podle ustanovení § 27 odst. 2 téhož zákona je zakázáno stání v místě vymezeném tímto ustanovením. Z celé konstrukce ustanovení § 27 vyplývá, že některé odstavce zakazují *zastavení a stání* a některé odstavce zakazují pouze *stání*. Z uvedeného vyplývá, že v případech, kdy dotčené ustanovení hovoří pouze o *stání*, není porušením zákona, pokud řidič v daném místě *zastaví*. Naopak v případě, kde toto ustanovení hovoří o *zastavení a stání*, je potřeba to vykládat tak, že je porušením právní normy jak samotné *zastavení*, tak i *stání*, tedy obě dvě činnosti samostatně, neboť v případě, kdy by mělo být sankcionováno jednání jako *zastavení a stání* dohromady, tak se fakticky jedná pouze o sankcionování stání, neboť stání v sobě objektivně zahrnuje i zastavení jako kratší a účelově určený časový úsek.
45. Jinými slovy, pokud v případě jednání dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu správní orgán prvního stupně ve výroku uvedl „*zastavení a stání*“ je jisté jeho výrok nepřesný, neboť měl jasné určit, zda se jednalo o zastavení nebo stání, nicméně na újmu práv to žalobci být nemohlo, protože obě jednání jsou touto skutkovou podstatou kryta a ani by tak nebylo možné rozlišovat mezi nimi v úvahách o sankci, neboť by se jednalo o dvojí přičítání téže skutečnosti.

46. Ve všech přestupkových jednání bylo porušením právní povinnosti jak zastavení, tak i stání. Zabývat se proto definičními znaky zastavení či stání v kontextu projednávané věci je proto zcela nadbytečné. Shodně není důvod zabývat se argumentací, že řidič na místě pokaždé pouze zastavil, neboť i to naplňuje znaky přestupkového jednání.

Materiální stránka deliktů

47. Ani námitku nesprávného, resp. nedostatečného hodnocení naplnění materiální stránky deliktů neshledal soud jako důvodnou.
48. Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45). K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud již několikrát. Například v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v po době zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postací pouhé jejich ohrožení.*“
49. Uvedeným soud nikterak nezpochybňuje fakt, že k naplnění materiálního znaku přestupku nemusí dojít vždy, když je naplněn jeho formální znak. Nicméně společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků (např. *význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění* srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011-78, ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017-34).
50. Naplnění kterékoliv ze skutečností uvedených v žalobě jako důvody pro pokles nebezpečnosti deliktu pod kritickou hranici nikdy v průběhu řízení před správními orgány (a fakticky ani před soudem) žalobce netvrdil. Konkrétní okolnosti případu, jak na ně v žalobě poukazuje žalobce, podle názoru soudu nesnižují společenskou nebezpečnost pod kritickou hranici, neboť skutečnosti příkladmo uváděné žalobcem se primárně týkají jednání řidiče a mají tak primárně význam pro případnou sankci za přestupek, nikoliv správní delikt. Soud k tomu poukazuje na to, že dostatečností odůvodnění sankce se zabýval výše a pro stručnost na toto hodnocení proto odkazuje.

Projednatelnost deliktů v blokovém řízení

51. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, jaké přestupkové jednání bylo základem pro vyvození odpovědnosti žalobce za správní delikt. Z náhledu správního orgánu prvního stupně na dostatečnost provedeního dokazování a z uvedené skutkové i právní kvalifikace přestupkového jednání lze jasně dovodit, zda jsou naplněna zákonná kritéria pro závěr o tom, zda by bylo možné projednat přestupek v blokovém řízení.

52. Podle ustanovení § 84 odst. 1 zákona o přestupcích ve znění účinném v době spáchání deliktu bylo možno projednat přestupek uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2) zaplatit. V případě zjištěného porušení právní povinnosti se nejednalo o přestupek, který by bylo možné projednat jen na návrh. Ze zjištěného skutkového stavu a právní kvalifikace přestupkového jednání nevyplyvá, že by platila výjimka, dle které nebylo možno projednat v blokovém řízení přestupek, jelikož byl spáchán opakovaně a za spáchání takového přestupku se ukládá vyšší sankce.
53. Podle názoru zdejšího soudu, pokud ze zjištěného skutkového stavu a právní kvalifikace vyvodil správní orgán prvního stupně právní závěr ve vztahu k možnostem projednání přestupkových jednání v blokovém řízení, je dostatečné, pokud tento právní závěr toliko konstatuje, neboť se jedná pouze o zhodnocení naplnění podmínek § 84 zákona o přestupcích. Nadto žalobce ani netvrdí, že by dotčená přestupková jednání nebylo možné sankcionovat v blokovém řízení.
54. Pouze na okraj soud konstatuje, že § 91 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich při srovnání obou ustanovení nepřináší pro žalobce příznivější úpravu.

Prokazování a odůvodnění závěru o absenci dopravní nehody jako následku deliktů

55. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla). V případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, tedy tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“, tedy ze zjištěného důkazního stavu, ze kterého nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (neoprávněné zastavení v nedovolené vzdálenosti od hranice křižovatky) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že deliktní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobce.
56. Po žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně je tak požadováno, aby v rozhodnutí byla uvedena negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenasvědčují (např. zjištěno zaparkování zvnějšku nijak nepoškozeného vozidla), v podstatě nemožná a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006-104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS, kde uvedl, že „[p]ostup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s.ř.s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.“ Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: „[p]ovinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neproказuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti“. Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.

Šablonovitost

57. Zároveň namítal žalobce šablonovitost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Soud tento názor žalobce nesdílí. Obsah rozhodnutí správních orgánů je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a rozhodování v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace jak na prokázání skutkového stavu, tak i právní hodnocení.
58. Podle názoru zdejšího soudu se rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zabývá všemi skutečnostmi, které byly o deliktním jednání zjištěny a zároveň se správní orgán zabývá i aplikací právních norem na zjištěný skutkový stav. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto shodných situacích jak skutkově tak právně nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu.
59. Tato námitka není důvodná.

*Vady výroku**a. Rozpor s § 68 odst. 2 správního řádu*

60. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba kromě obecných náležitostí obsahovat d) žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.
61. Míra precizace žalobního bodu pak následně předurčuje i rozsah, ve kterém se se žalobním bodem soud zabývá. Není úkolem soudu, aby za žalobce „domýšlel“, jaká všechna ustanovení ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce postrádá. S ohledem na to, že absence ustanovení, které by byla významná pro formulaci výroku rozhodnutí, je vadou, která může způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, soud k takové vadě přihlédne pouze k námitce žalobce. Nyní posuzovaný žalobní bod je neurčitý a nekonkrétní a soud se proto může zabývat pouze výslovně tvrzenou absencí odkazu na ustanovení § 125e odst. 2 a 125g odst. 3 zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
62. Soud nepovažuje za pochybení správního orgánu, že nezmiňuje ve výroku ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, ve kterém má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Vypuštění odkazu na ustanovení 125e odst. 2 zákona o silničním provozu z výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže proto zakládat nezákonnost celého

rozhodnutí. V případě napadených rozhodnutí správní orgán prvního stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývá, že správní orgán sice necituje ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu číslem, ale činí tak jeho slovním vyjádřením (viz str. 6 rozhodnutí), což považuje soud sice za dostačující, nicméně s ohledem na shora uvedené je zřejmé, že správní orgán prvního stupně v novém řízení bude muset ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu v příslušném znění zohlednit nově s ohledem na aplikaci zásady absorpce.

63. K namítané absenci ustanovení § 125g odst. 3 silničního zákona ve výroku a tvrzené vadě – nemožnosti dovodit, že by bylo vedeno společné řízení a že by byla ukládána společná pokuta, soud konstatuje, že z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, že v řízení bylo rozhodováno o pěti správních deliktech provozovatele vozidla v rámci společného řízení. To je jasně patrné jednak z výroku citovaného rozhodnutí, ze kterého jasně vyplývá, že je rozhodováno o pěti deliktech, a dále i z odůvodnění tohoto rozhodnutí, kde správní orgán jasně vymezil předmět řízení na základě jednotlivých oznámení o spáchaných přestupkových jednání.
64. Ani část námitky, že ve výroku absentuje odkaz na ustanovení § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu není důvodná, jelikož z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, že sankce je ukládána společně za všechny správní delikty uvedené ve výrocích I. až V. Tohoto rozhodnutí [srov. *„Za správní delikty dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu popsané ve výrocích I až V tohoto rozhodnutí se provozovateli podle ustanovení § 125f odst. 3 ve spojení s ustanovením § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu,...“*].
65. Je proto jasně patrné, že ustanovení § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu je ve výroku o sankci materiálně obsaženo, neboť dle tohoto ustanovení *[z]a více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f, projednaných ve společném řízení, se uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3. Pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný.*
66. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že a) je sankce ukládána za více správních deliktů, že b) tyto delikty byly projednány ve společném řízení a že c) byla žalobci uložena jediná pokuta dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu.
67. Absence výslovného, formálního uvedení odkazu na ustanovení § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu nemohla mít dopad do práv žalobce. Žalobce konečně ani netvrdí, jak tato konkrétní vada měla zasáhnout jeho práva.

b. Ustanovení § 10 zákona o silničním provozu

68. Citované ustanovení je ve výrocích I. až V. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně specifikováno takto: *„[...] jako provozovatel vozidla [...] v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená zákonem o silničním provozu“.*

69. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
70. Lze souhlasit se žalobcem potud, že v ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně měl být zhodnocen jako nedostatečný, a to proto, že citace ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je navázána na přesné slovní vyjádření určitého odstavce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37). Zdejší soud má za to, že výrok rozhodnutí naplnil ve vztahu k ustanovení § 10 zákona o silničním provozu veškeré požadované znaky. Výroky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice neobsahují přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl ale vhodným řešením), ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.

c. Možnost subsumpce deliktního jednání a jeho popis

71. Podle názoru zdejšího soudu tato část námitky týkající se vad výroku (opět) prvostupňového rozhodnutí není důvodná. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2002, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl v první „právní větě“: *„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“*
72. Správní orgán prvního stupně ve všech výrocích předně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.
73. Dále ale uvedl, že porušení pravidel silničního provozu vozidlem spočívalo v:
- /skutek I./ v neoprávněném zastavení a stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci ul. v dne 14. 9. 2015 v 21:20 hodin,
- /skutek II./ v neoprávněném zastavení a stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci ul. v dne 26. 9. 2015 v 22:00 hodin,
- /skutek III./ v neoprávněném zastavení a stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci ul. v dne 9. 10. 2015 v 21:00 hodin,
- /skutek IV./ v neoprávněném zastavení a stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení §

125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci ul. v dne 25. 10. 2015 v 7:44 hodin,

/skutek V./ v neoprávněném zastavení a stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci ul. v dne 17. 11. 2015 v 5:36 hodin.

74. Z výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je tedy patrný popis přestupkových jednání uvedením míst, dne a času a způsobu spáchání.
75. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 As 34/2006 bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“*
76. Podle názoru zdejšího soudu nevykazuje popis jednání žalobce ani řidiče jeho vozidla, uvedený ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. Jakkoliv si lze jistě představit (a bylo by to jistě vhodnější) preciznější formulaci popisu porušení povinností a pravidel provozu na pozemní komunikaci např. tím, že bude jasně specifikováno zastavení v křižovatce, tak v nyní posuzované věci ostatní popsané skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutkové jednání.
77. Obdobně zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, uvedl: *„Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada ne bis in idem), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání“*

současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.“

78. Argumentace žalobce pak zcela pomíjí to, že skutkové jednání není specifikováno pouze a jedinež způsobem spáchání deliktu, ale i jeho místem a časem. Samotné skutkové věty výroků „jednání spočívající v neoprávněném zastavení a stání na pozemní komunikaci určené adresou v konkrétní den a hodinu“ jasně popisuje způsob, místo a čas použití určité pozemní komunikace, konkrétně specifikované. Právní hodnocení tohoto jednání následně vymezuje bez pochyb porušenou právní povinnost. Samotná skutková věta nemá obecně obsahovat právní hodnocení, nýbrž popis skutku, přičemž na tento popis musí navazovat právní věta, obsahující vymezení porušené právní povinnosti a hodnocení protiprávnosti jednání žalobce vyplývajícího ze skutkové věty.
79. S ohledem na skutková zjištění, která jsou obsahem správního spisu a která jsou podložena fotografiemi z daného místa, vyplývá nezaměnitelnost skutku, který byl následně správně právně kvalifikován.

d. Nehoda ve výroku

80. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016). Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Výrok, jak jej vymezil správní orgán prvního stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.
81. Podle názoru soudu žalobce nesprávně zaměňuje podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu (která zahrnuje typové znaky deliktu, tj. objekt – objektivní stránku – subjekt – subjektivní stránku – protiprávnost). Znakem skutkové podstaty není absence dopravní nehody jako následku porušení pravidel. Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný. V souvislosti s nutností uvést, zda mělo nebo nemělo porušení pravidel za následek dopravní nehodu, má soud za to, že popis jednání řidiče vozidla žalobce obsahuje natolik jasné vymezení jednání provozovatele vozidla i řidiče, místa a času spáchání deliktního jednání, že jeho subsumpce pod skutkovou podstatu deliktu provozovatele vozidla je bez problémů možná.

e. Místo a čas spáchání deliktů

82. U deliktů, které trvají po nějakou dobu, lze častokrát jen obtížně zjistit jejich počátek a konec, tedy vymezit celkovou dobu jejich trvání. Soud má však za to, že takový požadavek na prokazování skutkového stavu by fakticky vedl k beztrestnosti pachatelů a obsahové nevykonatelnosti řady pravidel obsažených v právních normách, neboť by nebylo možno zjistit skutečnou délku trvání deliktu. Fakticky jedinou možností by byl permanentní dohled nad všemi ulicemi měst a obcí např. kamerovým systémem, neboť zjišťování skutkového stavu prostřednictvím např. svědeckých výpovědí by mohlo obdobně narazit na to, že svědek by musel u vozidla stát nepřetržitě od jeho zaparkování do odjezdu, což však není reálné ani prakticky možné.
83. Podstatné pro trestnost jednání řidiče v souzené věci je dle názoru soudu to, zda v době zjištění nezákonného jednání řidiče městskou policií byly naplněny znaky skutkové podstaty či nikoliv, jinými slovy zda ze skutečností zjištěných městskou policií lze dovodit, že došlo v daný okamžik a v daném místě k porušení právních norem.
84. V případě, kdy by *ad absurdum* byl řidič stíhán za totožné jednání zjišťované v průběhu např. 4 hodin každou hodinu (stání od 12:00 do 16:00) na tomtéž místě, byl by zcela jistě oprávněn namítat, že jednalo o jedno a totéž jednání. V souzené věci ale z ničeho nevyplývá, že by došlo k opakovanému postihu za jedno a totéž zastavení. Žalobní námitka tak konstruuje pouze hypotetickou vadu rozhodnutí, aniž by měla jakýkoliv vliv na práva a povinnosti žalobce.
85. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně popsal deliktní jednání a v souladu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 („Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“) nezaměnitelně popsal přestupkové jednání, které následně mohlo bezpochyby poskytnout základ pro posouzení zaměnitelnosti skutku, vč. případného posouzení totožnosti jednání.
86. Konkrétně pak žalobce brojil proti tomu, že bylo nepřesně stanovené místo skutku IV. a V., neboť v obou případech je místo skutku specifikováno odkazem na dům, u kterého se žádný přechod pro chodce nenachází ve vzdálenosti menší jak 5 m, a ohledně skutku III. pak tvrdil, že místo skutku je specifikováno odkazem na dům, u něhož se nenachází žádná křižovatka v menší jak předepsané vzdálenosti.
87. K podpoře svých tvrzení nenavrl žalobce v řízení před soudem žádné důkazy, které by vyvrátily nebo zpochybnilly obsah správního spisu a určení místa spáchání přestupkových jednání. Za této situace se tak jedná o pouhá tvrzení žalobce. Žalobce je v řízení před správními soudy povinen unést i důkazní břemeno, neboť řízení před správními soudy není ovládáno vyšetřovací zásadou. S ohledem na to, že žalobce své důkazní břemeno neunesl, soud se jeho tvrzeními po věcné stránce nezabýval.
88. Pouze na okraj soud konstatuje, že určení místa přestupkového jednání prostřednictvím adresy některého z blízkých domu může být nepřesné, neboť pouze rámcově označuje místo spáchání přestupkového jednání tak, aby byla vyloučena jeho zaměnitelnost s jiným skutkem. Jistě si lze představit, že by bylo lepší vymezovat místo zcela konkrétně např. prostřednictvím GPS souřadnic, nicméně pokud nehrozí zaměnitelnost skutku, lze

akceptovat i vymezení místa spáchání s určitou nutnou mírou nepřesnosti danou umístěním jednotlivých staveb, ke kterým správní orgán ukotví místo spáchání deliktu.

f. Vady oznámení o zahájení řízení.

89. Řízení proti žalobci bylo zahájeno oznámením o zahájení řízení ze dne 8. 12. 2016. V oznámení o zahájení správního řízení byly správní delikty vymezeny obsahově v podstatě stejně jako v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně prostřednictvím shodných označení porušených právních povinností. Jestliže považoval soud popis skutku za dostačující v případě prvostupňového rozhodnutí, tak argumentem *à maiori ad minus* považuje soud za dostačující i popis skutku v zahájení řízení.

g. Závazně určený způsob úhrady

90. Uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu spolu částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit, má, jakkoliv je ve výroku, pouze zjevně informativní charakter. Nejedná se o závazně určený jediný možný a přípustný způsob úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou placení daní. Jedná se o institut tzv. dělené správy, vycházející ze skutečnosti, že vedle peněžitých plnění do veřejných rozpočtů, jako jsou daně, cla, správní, soudní a místní poplatky atd., u nichž je dán komplexní procesní režim podle daňového řádu, se vyskytuje i řada peněžitých plnění směřujících rovněž do veřejných rozpočtů ukládaných podle jiných než daňových zákonů, tj. zejména v obecném režimu správního řádu. Krajský soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady, které právní řád České republiky připouští, nicméně toto opomenutí, nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.

h. Opětovné námitky k místu spáchání přestupku dle výroku III. a IV.

91. Tato žalobní námitka není důvodná již při zběžné konfrontaci s obsahem výroku prvostupňového rozhodnutí. Soud jen může vyslovit domněnku, že námitka byla do žaloby zařazena omylem, neboť s posuzovanou věcí naprosto nesouvisí.
92. Výroky III. a IV. prvostupňového jako základ pro odpovědnost provozovatele vozidla mají jednání řidiče, ve kterém správní orgán prvního stupně spatřoval porušení ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) /zastavení a stání v nedovolené vzdálenosti od přechodu pro chodce - výrok III./, resp. porušení ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) /zastavení a stání v nedovolené vzdálenosti od křižovatky - výrok IV./ zákona o silničním provozu. V žádném případě se tak nejednalo o zastavení v místě, kde by se jednalo o chodník, resp. o místo, kde by platila značka č. B28 – zákaz zastavení.

93. Nadto závorka „(viz výše)“ nemá žádný vztah k obsahu žaloby výše.

94. K tvrzené procesní vadě spočívající v nevedení společného řízení soud musí předně zopakovat to, co již uvedl výše k vadám výroků, a to, že z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jasně vyplývá, že v řízení bylo rozhodováno o pěti správních deliktech provozovatele vozidla v rámci společného řízení. Z obsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že a) je sankce ukládána za více správních deliktů, že b) tyto delikty byly projednány ve společném řízení a že c) byla žalobci uložena jediná pokuta dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu.
95. V námitce směřující proti absenci vedení společného řízení o správních deliktech žalobce brojil proti dotčení svých procesních práv. Soud ani tuto námitku neshledal jako důvodnou.
96. V obecné rovině je třeba říct, že absence vedení společného řízení může být procesní vadou řízení před správním orgánem. V případě procesních vad může být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze a jediné zásah do práv žalobce takové intenzity, která by způsobila nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí.
97. V posuzované věci brojil žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně blanketním odvoláním, z čehož vyplývá, že procesní vadu, proti které brojí touto námitkou, v řízení před žalovaným neuplatnil. Z úřední činnosti je soudu známo, že žalobce vede u zdejšího soudu další řízení pod sp. zn. 73A 19/2017.
98. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62 uvedl, že z „hlediska trestního práva tedy nebíhá role, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. [32] Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo *prima facie* způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přihlížet k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.“
99. S ohledem na výklad Nejvyššího správního soudu je nedůvodný základní požadavek žalobce na vedení společného řízení o všech deliktech žalobce.
100. Podle Nejvyššího správního soudu je však podstatné, aby při souběhu deliktů docházelo k uplatnění absorpce sazeb. Při srovnání nyní přezkoumávaných rozhodnutí a rozhodnutí přezkoumávaných v řízení vedeném pod sp. zn. 73 A 19/2017 dospěl soud k závěru, že nyní posuzované rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo vydáno jako první. S ohledem na to, je nutné zohlednit zásadu absorpce sazeb v navazujícím správním řízení o sbíhajících se deliktech.

101. V případě námitky retroaktivního rozhodování správního orgánu prvního stupně dospěl soud z obsahu prvostupňového rozhodnutí ke zjištění, že správní orgán prvního stupně posuzoval aplikovatelné znění právní normy v odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k sankci. Na tomto místě hovoří o tom, že první úprava účinná od 20. 2. 2016 není pro provozovatele vozidla příznivější, a proto byla sankce za delikt posuzována podle zákona o silničním provozu ve znění účinném v době, kdy se provozovatel deliktu dopustil.
102. Sankce byla žalobci ukládána podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, který ve znění účinném do 19. 2. 2016 zněl: Za přestupek se uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).
103. Ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu bylo v tomto znění normováno i v době spáchání deliktů žalobce a zákon č. 268/2015 Sb., který nabyl účinnosti dne 31. 12. 2015, se tohoto ustanovení nedotýkal. Toto ustanovení bylo změněno až zákonem č. 48/2016 Sb. s účinností od 20. 2. 2016. Jestliže tedy správní orgán prvního stupně uvedl, že rozhodoval o sankci ve znění zákona účinného v době, kdy se provozovatel deliktu dopustil, tak rozhodoval podle správního znění zákona a správně posoudil až znění zákona, které bylo účinné až od 20. 2. 2016. Za této situace nevidí soud v této námitce důvod pro zrušení napadených rozhodnutí, neboť žalobci nemohlo vzniknout žádné dotčení na jeho právech.

Protiústavnost

104. Ve svých předcházejících rozhodnutích soud obsáhle odkazoval k této námitce na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbývá než konstatovat, že ani tato námitka není důvodná.

Zavinění

105. Následně tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti. Zároveň v této souvislosti namítl, že mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporušit právní normy dodrží.

106. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů.
107. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyt účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb.
108. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
109. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyt účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Uvedený předpis změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Zákonodárce v rámci změn úpravy správního trestání tímto zákonem vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Z legislativního procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic proto nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
110. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Soud je obecně vázán zákonem a ustanovení čl. CCLVII jasně stanovuje účinnost. Ze shora uvedených důvodů neshledal zdejší soud důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu ke zrušení citovaného ustanovení a proto je toto ustanovení pro soud závazné.

111. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, „že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“

Pokračující správní delikt

112. Žalobce závěrem namítá, že podle jeho názoru byly „správní delikty“ I., II., IV. a V. ve skutečnosti pouze případně dílčími útoky, které tvoří v souhrnu jeden pokračující správní delikt.

113. Pro definici pokračujících přestupků platí stejná kritéria jako pro pokračující trestný čin. Musí jít o dílčí útoky vedené jednotným záměrem, naplňující skutkovou podstatu stejného správního deliktu, spojené stejným nebo podobným způsobem provedení, které souvisí jak časově, tak předmětem útoku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 49/2012-33).

114. V případě správního deliktu provozovatele vozidla si lze představit pokračující správní delikt teoreticky pouze v případě, že by provozovatel půjčoval vozidlo k páčání přestupků za účelem spáchání správních deliktů provozovatele, a to jen za určitých okolností naplňujících objektivní souvislost pokračujícího deliktu.

115. Tvrzení žalobce, že by se mělo jednat o pokračující správní delikt s ohledem na tvrzený pokračující přestupek řidiče, nemůže v tomto smyslu obstát, neboť v něm zcela absentuje subjektivní souvislost, neboť žalobce ani netvrdí ani neprokazuje jednotící záměr páchat správní delikt provozovatele vozidla. Skutečnost, že úmyslem žalobce nebylo páčání správního deliktu provozovatele vozidla, konečně vyplývá i z jeho vlastní argumentace, když tvrdí, že „žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“

116. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

117. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud rozhodl tak, že se mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. května 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.